

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 430

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΝΕΟΜΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΝΑ ΕΛΠΙΣΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΕΙΑΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 428 φύλλον ἡμῶν καὶ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐγράφη ἡ πέμπτη κατὰ σειράν σύστασις πρὸς τὴν συνελθοῦσαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα διὰ τὸ «Παλαιοημερολογητικόν» σκεφθῇ καὶ δώσῃ τοιαύτην λύσιν, ἣτις θὰ ἔλυσεν τοῦτο ριζικῶς καὶ κατέπαυεν τὰς ἐπὶ 40.ετίαν ὁλόκληρον φθειρούσας τὴν Ἐκκλησίαν ἐσωτερικὰς ἀνωμαλίας, τόσον ἐν τῇ διοικήσει ὥσον καὶ ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ αὐτῆς. Καὶ τοῦτο, διότι εἶχε διαδοθῇ διὰ τοῦ ἡμερησίου Τύπου ὅτι τὸ θέμα τοῦτο θὰ ἐτίθετο εἰς τὰ πρὸς ἐξέτασιν δεύτερον. Πλὴν ὅμως ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνεκλήθη, καὶ οἱ Ἅγιοι Συνοδικοὶ ἠνάλωσαν σχεδὸν ὅλον τὸν χρόνον τῶν συνεδριάσεων εἰς ζητήματα ἀφορῶντα εἰς πᾶν ἄλλο ἢ εἰς τὰ πνευματικὰ συμφέροντα τοῦ θεοσυστάτου Ἰδρύματος, οὕτινος προεβλήθησαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπεύθυνοι προασπισταί.

Οὐδέποτε ἠθελήσαμεν νὰ γίνωμεν ἱεροκατήγοροι, πολλῶ μᾶλλον νὰ ἐνταχθῶμεν εἰς τὴν φάλαγγα τῶν μοχθηρῶν ἐκείνων, οἵτινες, εὐχόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι πάντοτε περὶ τῆς Ἐκκλησίας κακά, ἐπιχαίρουσιν αἰσθανόμενοι ἱκανοποίησιν διαβολικὴν ὅταν βλέπωσι τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρῳ διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδος ἐξ ἀβελτηρίας ἐπικινδύνου τῶν οἰακοστρόφων αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ τρέφομεν βαθεῖαν τὴν πίστιν πρὸς τὰς θείας ἐπαγγελίας ὅτι «*Καὶ πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύσωσιν αὐτῆς*», διὰ τοῦτο πάντοτε γνωρίζομεν νὰ διακρίνωμεν καὶ διαστέλλωμεν πρόσωπα ἀπὸ ἰδέας καὶ δὴ ἐκκλησιαστικὰς. Πλὴν ὅμως ἅς μὴ λησμονῶμεν ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ κοινὴ κρίσις συγχέει ταῦτα καὶ ταυτίζει ἀδιακρίτως. Καὶ τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψιν πολλὴν θλίψιν ἡσθανόμεθα βλέποντες τὸν ἀνευ προηγου-

μένου διασυρμὸν τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὰ σχόλια τοῦ ἡμερησίου Τύπου, διότι κατετρίβοντο ἐπὶ ἡμέρας συνεχεῖς καὶ ἡσυχολοῦντο ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ «*μεταθεῖν*» καὶ τὸ «*ἀμετάθετον*», δηλαδὴ ἤριζον οἱ σεβαστοὶ σύεδροι ὁξύτατα, καὶ μάλιστα εἰς σημεῖον νὰ χάνωσι τὴν αὐτοκυριαρχίαν των καὶ ἐκτοξεύωσι κατ' ἀλλήλων ὕβρεις ἀκατονομάστους, ἐν ὁξύτάτῳ ἐκνευρισμῷ διατελοῦντες, καὶ ἐν ἀνταγωνισμῷ ἐξοντοτικῷ, τίς θ' ἀρπάσῃ μεγαλυτέραν καὶ πλουσιωτέραν ἑπαρχίαν, ἵνα προσπορίζηται ἀναλόγως περισσότερα καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ὕλικά ὀφέλη, παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον ἀπαγορευτικὸν νόμον, καθ' ὃν χρόνον ἄλλα θέματα, ὑψίστης σημασίας πνευματικῆς καὶ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης, ἔπρεπε νὰ ἀπασχολήσωσι τοὺς ἁγίους συνέδρους, ἀφορῶντα εἰς τὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀσφαλοῦς προφυλακῆς τοῦ θεολέκτου ποιμνίου των, ἐκ τῆς ἀπειλῆς τῶν πολυπληθῶν «*ἀσεβῶν, οἷτινες κύκλῳ περιπατοῦσι*»,

*

Τὴν κατὰ Ὀκτώβριον σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας πληροφορηθέντες ἡσθάνθημεν χαράν, διότι θὰ μᾶς ἐδίδετο καὶ πάλιν ἡ εὐκαιρία, διὰ πολλοστήν φοράν, νὰ κάμωμεν, δι' ὧν τρόπων ἡδυνάμεθα καὶ ἐδικαιούμεθα, ἔκκλησιν πρὸς τὰ ἱεραρχικά καὶ ὀρθόδοξα φρονήματα καὶ αἰσθήματα τῶν ἁγίων Συνοδικῶν, καὶ ὑπομνήσωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ ἐξ αἰτίας τῆς *κατηραμένης* ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἐσωτερικὴ διαίρεσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πρέπει πλέον νὰ παύσῃ, διότι ἡ περαιτέρω παράτασις τοῦ κακοῦ θὰ ἔχῃ ἀπεριγράπτως ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ κοινωνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς. Καὶ πρὸς τοῦτο εἰς σειράν ἄρθρων ἀνεπτύξαμεν ὅτι πᾶσα πρόφασις διὰ τὴν διαίωσιν καὶ μὴ διόρθωσιν τοῦ κακοῦ εἶναι ὀδι-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κακοῦργος δὲ Μάξιμος ἐκβλήθεις κακῶς καὶ μετὰ πολλῶν ἀποδοκιμασιῶν ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς Κων/πόλεως ἔσπευσε μετὰ τῆς παρακολουθούσης αὐτὸν συνοδείας του εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἔμεινεν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος ζητῶν προστασίαν καὶ ἐνίσχυσιν, ὅπως ἐγκατασταθῇ κανονικὸς ἐπίσκοπος Κων/πόλεως. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔμεινεν ἀργός, διότι

κασιόγητος καὶ ἐμπερικλείει εὐθύνας τεραστίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλαλήσαμεν εἰς τὸ κενόν. Οἱ ἄγιοι Συνοδικοὶ συνηθροίσθησαν, συνεζήτησαν κατὰ κόρον καὶ μέχρις ἀηδίας διὰ τὸ φλέγον δι' αὐτοὺς ζήτημα τοῦ «μεταθετοῦ», καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξαν, ὡς μὴ συμφωνήσαντες ἐπ' αὐτοῦ, «*βαρυσσημάντους ὑβριστικὰς φιλοφρονήσεις*» διελύθησαν, ἀφίσαντες ἴχνη ἱστορικὰ ἀλήστου μνήμης, διδακτικώτατα διὰ τὰς μεταγενεστέρας γενεάς, καὶ τοὺς μέλλοντας νὰ χειροτονηθῶσιν ὑπ' αὐτῶν... Καί, ὅταν εἰς Σύνοδον Ἱεραρχῶν βλέπη τις τὴν ποιοτικὴν στάθμην νὰ παρουσιάσῃ μίαν τοιαύτην ὁμαδικὴν κατάπτωσιν, τὸ φαινόμενον προκαλεῖ δικαίως θλίψιν καὶ ἀπογοήτευσιν.

Ἀλλὰ τί ἡδυνάτο τις νὰ ἀναμένῃ ἀπὸ Σύνοδον, τῆς ὁποίας μέλη ἐπισήμως ἐστάλησαν καὶ παρεκάθησαν ὡς συνέδροι εἰς κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενα «Παγκόσμια Συμβούλια Ἐκκλησιῶν», τὰ ὁποῖα Συμβούλια, ὡς γνωστόν, διευθύνονται ἀπὸ «*Πανθεϊστὰς*» διακηρύξαντας γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὸν «*Συνκηρισμὸν*», ὅτι δηλαδὴ «*Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἡ μία καὶ μόνη ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκεία, καὶ... οὐκ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπέτυχε νὰ ἐγκατασταθῇ σὰν θρησκεία ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος*», καὶ ἀπὸ «*ἀντιτριάδικους*» ψευδοχριστιανούς, καὶ τῆς ὁποίας Σύνοδου τὰ μέλη διαφλέγονται ἀπὸ τὴν μύχιον σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἐνσασμενίζονται ν' ἀποκαλῶσιν «*Ἀδελφῇ*», παρ' ὅλα τὰ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελῶν δημοσιευόμενα, χάριν ὀλίγης ἡθοποιίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τινὲς ἐξ αὐτῶν ἰδιαιτέρως γοητεύονται, καὶ τὴν ὁποίαν αὐτοπροσώπως *πολλέκις* διὰ τῆς φοιτήσεώς των εἰς θεατρικὰς παραστάσεις... τιμῶσι ;

*

Παρά ταῦτα ἡμεῖς δὲν θὰ παύσωμεν νὰ ἐλπίζωμεν καὶ πιστεύωμεν ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ προστατεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του, δι' ὧν τρόπων ἔκεινος γνωρίζει. Μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν αὐτὴν ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν ἀντεμετωπίσαμεν ἀπάσας τὰς ἀντιξοότητες ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς. Τὰς θείας ὑποσχέσεις ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὅψιν θὰ συνεχίσωμεν *ἀνενδύτως* τὸν ὃν διανύομεν ἱερὸν ἀγῶνα, διότι πιστὸς ὁ ἐπαγγελιάμενος ὅτι, «*ὁ δὲ πομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται*» (Ματθ. 10, 22).

ὁ πανάθλιος προέβη εἰς διαφόρους ἱεροπραξίας καὶ χειροτόνησεν ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους ἔχων συμπράτοντας τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐκ Κων/πόλεως διωχθέντας αἰγυπτίους ἐπισκόπους τοὺς χειροτονήσαντας αὐτόν. Ὁ Θεοδοσίος μαθὼν τὰς ἐν Κων/πόλει αὐθαιρεσίας τοῦ Μάξιμου ἐκδιώκει αὐτόν καὶ ἐκ Θεσ/νίκης· ἐκεῖνος δὲ τότε ἐν σπουδῇ φεύγει εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἐλπίζων νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν νέαν βοήθειαν ἵνα καταλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Κων/πόλεως, ἀπειλῶν μάλιστα τὸν ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας Πέτρον, ὅτι ἂν δὲν βοηθήσῃ αὐτόν εἰς τὸν σκοπὸν του, θὰ ἐκδιώξῃ ἐκεῖνον ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἵνα ἐγκαθιδροθῇ αὐτὸς ὡς Ἐπίσκοπος Ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως γνωρίζων καλῶς ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἀλιτῆριον τοῦτον ἀπατεῶνα καὶ φοβούμενος ταραχὰς καὶ αἱματηρὰ ἐπεισόδια ἀπήλασεν αὐτόν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ δὲ εἰς δύοιν καταφυγὼν περιήρχετο τὰ μέρη αὐτῆς ὡς ἀλήτης μέχρι τέλους τῆς κακῆς ζωῆς του ταράττων τὰς Ἐκκλησίας καὶ συκοφαντῶν. Ἐπειδὴ ἡ ὅλη ὑπόθεσις τοῦ παναθλίου τούτου ἀνθρώπου ἐπήνεγκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὐχὶ μικρὰς ἀταξίας, ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μετ' ὀλίγον (τῷ 381) συνελθοῦσα, διὰ τοῦ τετάρτου αὐτῆς Κανόνος, κατεδίκασεν ἐκεῖνον καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Ὁ ἱερός Γρηγόριος ἐπὶ μικρὸν μόνον παραμείνας ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Κων/πολιν καὶ ἐν μέσῳ τῷ κυριολεκτικῶς λατρεύοντι αὐτόν ποιμνίῳ συνεχίζει τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶνα, διότι οἱ αἵρετικοὶ δὲν ἔπαυον καιροφυλακτοῦντες, ἵνα μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς θρασύτητα, ἐντεινῶσι τὰς προπαγάνδας των, ἐπωφελοῦμενοι τῶν περιστάσεων, ἰδίᾳ καθ' ἃς ὁ Γρηγόριος εἰς ἄλλα καθήκοντα ἀσχολούμενος ἢ ἀπουσιάζων τῆς πόλεως δὲν ἀντεμετώπιζεν αὐτούς. Θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν πιστὸς τις ἀπλοῖκός ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Γρηγόριον ἐν ἐκκλησιαστικῇ συνάξει, ὅτε ὁ θεῖος Πατὴρ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου καὶ ἐγκαταλείπῃ τὴν Κων/πολιν. «*Φεύγεις Πάτερ ; εἶπε ἄλλὰ φεύγει μετὰ σοῦ καὶ ἡ Τριὰς*». Ἡ φράσις αὕτη τοῦ ἀπλοῖκου τούτου Χριστιανοῦ ἐκφράζει ἀφ' ἐνὸς τὴν ἀγάπην, μεθ' ἧς ὁ Γρηγόριος περιεβάλετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν σπουδαίαν ἀλήθειαν, ὅτι μόνον ὁ Γρηγόριος εἰς τὰς περιστάσεις ἐκείνας ἦτο ὁ πλέον πάντων κατάλληλος νὰ προΐσταται ὡς ἐπίσκοπος διὰ τὴν ἐδραΐωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ μιᾷς μεγαλοπόλεως, οἷα ἡ βασιλεύουσα, τὴν ὁποῖαν οἱ ποικιλόνημοι αἵρετικοὶ ἐπολιόρκουν νὰ κατακτήσωσιν.

Ὁ θεῖος Πατὴρ ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀναφυγῆς του ἐξεφώνησεν ἐτ' Ἐκκλησίας κατάλληλον λόγον χαρακτηρίζων προσηκόντως τὸν ἀγύρτην Μάξιμον καὶ ἐπιλαμβανόμενος τῆς εὐκαιρίας νὰ στηλῇ εὐση τοὺς ἐπιζητοῦντας ἐκκλησιαστικὰς προεδρίας καὶ διακρίσεις, καὶ ἐκφράζων τὸν ἀποτροπισμὸν του εἰς τὰς ἀντιζηλίας τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν ἐπιζητούντων πρωτεία καὶ προβάδισμα ἐπὶ σκανδαλισμῷ πολλῶν ψυχῶν καὶ ταραχῇ μεγάλη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἰδοὺ μετὰ πόσης ἀπογοητεύσεως ἀ-

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΥΒΡΕΩΣ

(Μετάφρασις)

Διατί, ὦ ἄνθρωπε, φρονεῖς ὅτι τὸ νὰ διατάτῃ ὁ Χριστὸς ἡμᾶς νὰ μὴ ὀργιζώμεθα ἄνευ λόγου ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ εἶναι φορτικόν; Ἀνὴρ ἡξεύρεις ὅτι τὰ περισσότερα κακὰ καὶ τὰ ἁμαρτήματα ἔχουσι τὴν ὀργὴν ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὑβρεως, ἥτις προέρχεται ἐκ τοῦ θυμοῦ; Καὶ αἱ βλασφημίαι καὶ αἱ ἀρνήσεις καὶ αἱ ὑβρεῖς καὶ αἱ ἐπιπορεύσεις καὶ αἱ ψευδομαρτυρίαι ὅλαι διὰ λόγων γίνονται. Προσέχε, λοιπόν, ὅταν ὁμιλῇς νὰ ἐξετάζῃς ἂν ὁ λόγος σου ἔχῃ πολλὸν κίνδυνον καὶ μὴ υποθέτῃς ὅτι εἶπας λόγον, ὅστις θὰ παρέλθῃ ἀπαράτρητος. Ἀνὴρ ἡξεύρεις ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἔχθρας, ὅτε ἡ ὀργὴ εἶναι ἀνημμένη καὶ ἡ ψυχὴ καίεται, καὶ τὸ μικρότατον φαίνεται μέγα καὶ ἡ ὀλίγη ὑβριστικὴ φράσις φορτικὴ; Καὶ πολλὰς φορὰς τὰ μικρὰ ταῦτα καὶ ἀσήμαντα γίνονται ἀφορμὴ φόνου καὶ πόλεις ὁλοκλήρους ἀνέτρεψαν; Διότι καθὼς ἐν τῇ φιλίᾳ καὶ τὰ βαρὲα φαίνονται ἑλαφρά, τοιοῦτο τρόπον ὅταν ὑπάρχῃ εἰς τὸ μέσον ἔχθρα, καὶ τὰ μικρὰ φαίνονται ἀνυπόφορα καὶ ἂν ἄλλως ἐστοιμισθῇ, νομίζεται ὅτι προέρχεται ἐκ πονηρίας ἐξ αἰτίας τῆς ὑπονοίας. Καὶ ὅπως συμβαίνει εἰς τὸ πῦρ, ἂν μὲν ὁ σπινθὴρ εἶναι μικρός, καὶ ξύλα ἀναρίθμητα ἂν εἶναι πλησίον κείμενα, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ μεταδοθῇ, ἂν δὲ ἡ φλόξ γίνῃ ὀρυμνικὴ καὶ ὑψηλὴ, ὅχι μόνον τὰ ξύλα, ἀλλὰ καὶ τοὺς λίθους, καὶ οἷανδήποτε ἔλῃν εὐκόλως κατατρώγει, καὶ διὰ τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων συνήθως κατορθώνωμεν νὰ σβέσωμεν, διὰ τούτων ἀνάπτειται εἰς μεγαλύτερον βαθμόν, τὸ αὐτὸ ἀκριβὲς γίνεται καὶ εἰς τὴν ὀργὴν πᾶς λόγος ἐναντίως οὐκ ὀρθῶς εὐθὺς γίνεται τροφὴ εἰς τὴν πονηρὰν ταύτην κακίαν καὶ ὧς πυρὰ κατακαίει τὴν ψυχὴν.

Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς θέλων τὰ τοιαῦτα μακρὰν τῶν Χριστιανῶν ν' ἀπομακρύνῃ, τὸν μὲν ὀργιζόμενον ἄνευ λόγου κατεδίδασκεν εἰς τὴν κρίσιν, τοῦτέστι παρέπεμψεν εἰς τοὺς κριτὰς τοὺς δικάζοντας τὰ μικρὰ παίσματα, τὸν δὲ λέγοντα ὁσάκις, ἥτις εἶναι τῆς γλώσσης τῶν Ἑβραίων καὶ ἐρμηνεύεται οὐ, περὶ φρονητικῶς, παρέπεμψεν εἰς τὸ συνέδριον, τοῦτέστι εἰς δικαστήριον τῶν Ἑβραίων ἀνώτερον. Μετεχειρίσθη δὲ τὰς λέξεις ταύτας, κρίσιν καὶ συνέδριον, διότι ἀπετείνετο εἰς Ἑβραίους κατ' ἀρχὴν, εἰς οὓς ἦσαν

ναφωνεῖ ἐν τῷ ἐκφωνηθέντι λόγῳ του. «Ὡφελόν γε μὴδὲ ἦν προσεδρίαν, μὴδὲ τις τόπου προτίμησις καὶ τυραννικὴ προνομία, ἵν' ἐξ ἀρετῆς μόνης ἐγινωσκόμεθα. Νῦν δὲ τὸ δεξιὸν τοῦτο καὶ τὸ ἀριστερόν καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ ὑψηλότερον καὶ τὸ χθαμαλωτέρων καὶ τὸ προσβαδίζειν ἢ τὸ συμβαδίζειν πολλὰ πεποίηκε τὰ συντρέγματα ἡμῶν διακενῆς καὶ πολλοὺς εἰς βόθρον ὥς καὶ εἰς τὴν τῶν ἐρίφων χώραν ἀπήγαγεν οὐ τῶν κάτω μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ποιμένων, οἳ διδάσκαλοι τοῦ Ἰσραὴλ ὄντες ταῦτα ἡγνόησαν».

(Ἀκολουθεῖ)

γνωστὰ ταῦτα δεικνύων διὰ τούτων τοὺς βαθμοὺς τῆς ὀργῆς καὶ ἀναλόγως συμβουλευῶν καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν ἀποφυγὴν καὶ θεραπείαν τοῦ κακοῦ. Ἀλλ' αἱ ποιναὶ αὗται δὲν εἶναι μεγάλαι, διότι αἱ τιμωρίαι ἐκτελοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατὰ δὲ τοῦ ὀνομαζόντος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μαρὸν ἠπειλήσε τὸ πῦρ τῆς γεέννης, πρώτην φορὰν προσφέρων τὸ ὄνομα αὐτῆς. Ἀποῦ δηλαδὴ προηγουμένως ὁμιλήσε πολλὰ περὶ βασιλείας Θεοῦ, μετὰ ταῦτα ἐνεθυμήθη ταύτην, δεικνύων ὅτι ἐκεῖνη μὲν πηγάζει ἐκ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀγαθότητος του, αὕτη δὲ ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας καὶ ἀδιαφορίας μας. Βλέπε δὲ πῶς κατὰ μικρὸν ἐπανεξάνει τὴν τιμωρίαν, τρέπον τινὰ λέγων εἰς ἡμᾶς καὶ δεικνύων, ὅτι αὐτὸς μὲν δὲν θέλει νὰ ἀπειλήσῃ τοιοῦτόν τι, ἡμεῖς δὲ ἀναγκάζομεν αὐτόν εἰς τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις. Ὁ καταφρονῶν τῆς πρώτης διαταγῆς καὶ μάτην ὀργιζόμενος, εὐθὺς ἐκτρέπεται εἰς ὑβρεῖν, διὰ τὴν ὁποίαν λαμβάνει ποινὴν ἀνάλογον. Ἄν καὶ πάλιν δὲν σωφρονισθῇ, παραδίδεται τότε δικαίως εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς γεέννης, διὰ νὰ μὴ προβῇ ἐπὶ τέλους καὶ εἰς φόνον. Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει τι χειρότερον καὶ πλέον ἀνυπόφορον ἀπὸ τὴν ὑβρεῖν, καὶ τὸ ὅποιον μάλιστα ἡμπορεῖ νὰ πληγώσῃ ψυχὴν ἀνθρώπου. Ὅταν δὲ καὶ αἱ λέξεις αἱ ὑβριστικαὶ εἶναι δριμύτεραι, ἢ πυρὰ γίνεται διπλῇ. Μὴ λοιπὸν νομίσῃ; ὅτι εἶναι τυχαῖον πρᾶγμα νὰ καλέσῃς τινὰ μωρόν. Διότι ὅταν ἀφαιρέσῃς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τὰ προσόντα ἐκεῖνα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔχομεν διαφορὰν ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα, καὶ τὰ ὁποῖα μάλιστα εἶναι διακριτικὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν νοῦν καὶ τὴν σύνεσιν, ἀφῆκες αὐτὸν γυμνὸν παντὸς καλοῦ καὶ ἐστέρησες τὴν εὐγένειαν. Ἄς μὴ προσέχωμεν ἀπλῶς εἰς τὰς λέξεις, ἀλλ' ἃ; ἐρχώμεθα εἰς τὰ πράγματα καὶ ἃς σκεφθώμεν ποῖαν πληγὴν πάθους ἢ λέξις γεννᾷ καὶ εἰς πόσα κακὰ φέρει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος οὐχὶ μόνον τοὺς μοιχοὺς καὶ τοὺς αἰχρούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑβριστὰς ἀπέκλεισε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ πολὺν δικαίως. Διότι ὁ ὑβριστὴς παραβιάπτει τὸ ἐκ τῆς ἀγάπης πηγάζον καλὸν καὶ δι' ἀμετρήτων κακῶν ζημιώνει τὸν πλησίον, καὶ διαρκῆ μίσην προσενεῖ καὶ τὰ μέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διαχωρίζει, καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν ἀρεστὴν εἰς τὸν Θεόν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν διώκει μακρὰν, παρέχων εἰς τὸν διάβολον διὰ τῶν ὑβρεων πολλὴν εὐρυχωρίαν καὶ καθιστῶν ἰσχυρότερον. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς τὰ νεῦρα τῆς δυνάμεως ἐκείνου ἀποκόπτων, εἰσήγαγε τὸν νόμον τοῦτον. Διότι εἶναι ὁ εὐγλωττος κήρυξ τῆς ἀγάπης, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ ὅλων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ γνωρίσμα τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκεῖνη, ἥτις συγκρατεῖ τὰ ἀνθρώπινα ὑπὲρ πάν ἄλλο. Εὐλόγως λοιπὸν τὴν ἀπέχθειαν, ἥτις ἀναρεῖ αὐτήν, καὶ τὰς πηγὰς τοῦ μίσους μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐκρίζωνει. Ὅθεν τὰ λεγόμενα δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἀλλὰ λόγοι πραγματικοὶ θαυμασίως ἡμεροί. Διότι οὐδὲν ἄλλο εἶναι περισπούδαστον εἰς τὸν Θεὸν ὅσον τὸ νὰ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡνωμένοι καὶ συνδεδεμένοι μετὰξὺ μας. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ οἱ τῆς Καινῆς καὶ οἱ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πολλὴν κάμνουν λόγον ὑπὲρ τῆς ἐντολῆς ταύτης καὶ πολὺ ἐδικαίεται καὶ τι-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Εγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται, ώστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν και τοὺς ἐκλεκτούς» (Ματθ. 24, 24).

ΙΑ'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ ὅσα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω πᾶς τις δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ἀρνοῦνται καὶ ἀποκηρύττουν τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὑπερβαίνουν πᾶν ὅριον βλασφημίας τὰ ὅσα κατὰ τοῦ δόγματος τούτου λέγονται. «Ἡ περὶ Τριάδος διδασκαλία, λέγουν, ὄχι μόνον δὲν στηρίζεται πνευματικῶς εἰς τὴν Γραφήν, ἀλλὰ καταπολεμεῖται ὑπὸ τῶν Γραφῶν, ἀπὸ τῆς Γενέσεως μέχρι τῆς Ἀποκαλύψεως («ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καταλλαγή» σελ. 73) καὶ ἑτερόν τι φρικτότερον προσθέτουν, ὅτι «ἡ περὶ Τριάδος διδασκαλία, εἶναι ἐν ἑκ τῶν σκοτεινῶν μυστηρίων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς ἐπεσκότισε τὸν λόγον καὶ χαρακτῆρα καὶ σχέδιον τοῦ Θεοῦ» (αὐτόθι σελ. 74). Καὶ τὰ λέγουν αὐτὰ ἄνθρωποι, ποὺ αὐτοαπεκαλοῦντο «σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς» μέχρι τῆς διαψεύσεως τῶν περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς προφητειῶν τῶν.

Ἀποδεικνύονται διὰ πολλοστήν φοράν κακοήθεις διαστρεβλωταὶ τῆς Γραφῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς μέχρι τοῦ τελευταίου, ἄλλοτε κεκαλυμμένως καὶ ἄλλοτε φανερώς, τὸ δόγμα τῆς Ἁγ. Τριάδος ἀνακηρύττει· «τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσί»· λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Ἁ' Ἰωάν. 5, 7), ὁ δὲ Κύριος μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Του παραγγέλλει εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ μαθητεύσωσι πάντα τὰ ἔθνη «βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος» (Ματθ. 28, 19). Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο φαίνονται σαφέστατα τὰ πρόσωπα τοῦ «Υἱοῦ» καὶ «τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ὡς ἰσότημα πρὸς τὸν Πατέρα. Ἐπίσης ὁ θεὸς Παῦλος εὐχόμενος εἰς τοὺς Κορινθίους τὸ «ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν» (Β. Κορινθ. 13, 13), βεβαιώνει τὸ τριουπλόστατον τῆς Θεότητος.

Ποῦ λοιπὸν στηρίζονται αἱ τερατώδεις αὗται πλάναι τῶν χιλιαστῶν; εἶναι χριστιανοὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἢ ἀντίχριστοι;

Ναὶ εἶναι ἀντίχριστοι, διότι διαστρέφουν τὴν

μωρεὶ τοὺς καταφρονητάς τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀγάπης εἰσάγει καὶ ριζώνει πᾶσαν πονηρίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν· «ὅταν ἡ ἀνομία πλημυρῇ, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν ψυχραίνεται». Οὕτω πῶς ὁ Κáιν ἔγεινεν ἀδελφοκτόνος, οὕτως ὁ Ἡσαΰ, οὕτως οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, οὕτω τὰ ἀπειράριθμα κακὰ εἰσεχώρησαν, ὅταν ἡ ἀρετὴ αὐτῇ εἶναι μακρὰν τῶν καρδιῶν. Διὸ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἀναίρει τὰ διαφθείροντα ταύτην πάντοθεν κακὰ.

Ἀλήθειαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς. Ἀσπονδὸν τὸ μῖσος τῶν κατὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν κηρύκων τῆς Ἀληθείας. Βεβαιώνουν ἐν τῇ σατανικῇ παραφορᾷ τῶν ὅτι «ἡ περίοδος τοῦ ἀντιχρίστου ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 325 καὶ ἐπεξετάθη μέχρι τοῦ ἔτους 539 καὶ ἦτο περίοδος συμβόλων πίστεως» (τετελεσμένον μυστήριον σελ. 16). Τὸ 325 εἶναι τὸ σωτήριο ἐτος, κατὰ τὸ ὁποῖον συνεκλήθη ἐν Νικαίᾳ ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ὁποία μετὰ τῆς κατὰ τὸ 381 μ.Χ. συγκληθείσης δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνέταξε τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως, τὸ «Πιστεύω». Μέχρι τοῦ 539 συνεκροτήθησαν αἱ πέντε Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, αἵτινες καθώρισαν τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἀποδεχόμεθα ὅλοι οἱ ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ὅλων τῶν αἰώνων, ἀνόθευτον, ἀνεῦ προσθήκης, ἢ ἀφαιρέσεως. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν περίοδον «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ἀποκαλοῦν περίοδον τοῦ ἀντιχρίστου, ὡς ἀντίθετοι πρὸς ὅσα ἐδογματίσαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο συμπάρεδρον τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὁδηγοῦν καὶ κατευθύνον αὐτάς «εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν».

Μὴ πιστεύοντες «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, μὴ παραδεχόμενοι τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, τέλειον Θεόν, ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ γεννηθέντα, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα», δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζωνται Χριστιανοί. Εἶναι μᾶλλον Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται μὲ ἐνδυμα προβάτου, μὲ προσχήματα χριστιανικά, διὰ νὰ παραπλανήσουν τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο δὲν θέλουν νὰ ἀκούσουν τι διὰ τὴν θεότητα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ ὅτι δὲ τὸν ὀνομάζουν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ δευτέρον μετὰ τὸν «Ἰεχωβά», τοῦτο ἀποτελεῖ δόλωμα, μὲ τὸ ὁποῖον καλύπτουν τοὺς καταχθονίους σκοπούς των.

Ἐπειτα, ποῦ εὐρίσκουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὰ τόσα χρήματα διὰ τὴν εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν προπαγάνδαν των; Ἐκτυλώνονται εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων τὰ βιβλία, ἅτινα ἐκδίδουν, διανεμόμενα δωρεάν. Καὶ μόνον τοῦτο; Εἰς πολλοὺς δίδονται ἄφθονα χρήματα διὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν ὡς ὄργανα τῆς προπαγάνδας των. Ἐγνωρίσαμεν ἕνα πωχὸν κτίστην διαμένοντα μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρὸς του εἰς ὑπόγειόν τι ἐπ' ἐνοικίῳ, ποῦ μόλις προσηλυτίσθη εἰς τὸν χιλιασμόν, καὶ ἀπέδειξε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν του ἐμπράκτως, ἔκτισε μεγάλην διώροφον οἰκίαν ἐπὶ ἐκτεταμένου οἰκοπέδου. Ποῦ εὐρίσκονται τὰ ἑκατομμύρια αὐτά, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις, ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι οἱ χιλιασταὶ τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὰ ταμεῖα τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν Ἑβραίων, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε πλήρη.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΚΤΟΥ

«Ὡσπερ σφίκα τοὺς πόνοὺς τῶν μελισσῶν ἐσθίει, οὕτω καὶ ὁ ἅθνημος ἀδελφὸς ἀχρεῖοι συννοδίας ἐνάρετον ὑπαρξίν... Κρεῖσσον ἐστίν, ἀγαπητοί, οἰκεῖν με ἀδελφῶν εὐαρεστών Θεῷ, ἢ μετὰ πολλῶν καταφρονούντων τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου· ὅπου γὰρ φόβος Θεοῦ, ἐκεῖ καὶ ἀγάπη καὶ δμόνοια, καὶ ὁ Θεὸς οἰκεῖ ἐν αὐτῷ· ὅπου δὲ ἀφοβία Θεοῦ, ἐκεῖ ἔρις καὶ ζῆλος· ὅπου ζῆλος, ἥτοι φθόνος, ἐκεῖ ὁ Πονηρὸς ἐναβρύνεται (καυχᾶται).

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

«Ὁπου ἴδης δύο κακοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, γίνωσκε διὸ ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ συνεργεῖ πρὸς τὸ θέλημα... ὦν πόρρω ἀφίστασο (ἀπὸ τοῦ; ὁποίους μακρὰν φεῦγε), ἵνα μὴ τῆς ἐξ αὐτῶν βλάβης μετάρῃς».

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«... Τὸν Θεὸν ἔχε πρὸ ὀφθαλμῶν σου κατὰ τὸ γεγραμμένον «προσώρμην τὸν Κύριο· ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ», καὶ πάλιν «ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι». Γενοῦ οὖν καὶ σὺ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ τῶν ὀλίγων, καὶ μὴ τῶν πολλῶν καὶ ἀπολλυμένων. Ἀναλόγησε δὲ ὅτι ὁ δίκαιος Λὼτ ἐν Σοδόμοις κατῴκει, ἀλλ' οὐ συντηρήθη τῇ ἐκείνων φιληδονίᾳ καὶ ἀσελείᾳ καὶ ἐσώθη... οὗτος μὲν τοιοῦτοις συνοικῶν, οὐ προσάπλωτο αὐτοῖς, ὁ δὲ Γιεζῆ τῷ Προφῆτῃ Ἐλισσαίῳ ἐλειτούργει (ὑπηρέτει) καὶ ἡμαρτεν, ὁμοίως καὶ Σαμουὴλ τῷ Ἠλεὶ παρέμεινε, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ συναναστρέφετο· καὶ ἐκείνων ἀπολεσθέντων, οὗτος διεσώθη, ὅτι ἡγάπα τὸν Κύριον ἐν ἀληθείᾳ, καὶ οὐκ ἐξήλου τὰς ὁδοὺς τῶν ἀνόμων· ὁ δὲ Ἰουδᾶς σὺν τοῖς μαθηταῖς τῷ Κυρίῳ ἠκολούθει, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς χεῖρας ἀνόμων. «Ὡστε οὖν δεῖ ἕκαστον ἡμῶν προσέχειν αἰεὶ, καὶ εἰ μὲν δικαίως συνοικοῦμεν, ἀφορῶντες εἰς αὐτοὺς, δικαίως καὶ ἡμεῖς ζήσωμεν, ἐγγύθεν ἔχοντες τὰ τῆς ἀρετῆς παραδείγματα· εἰ δὲ ἁμαρτωλοῖς, σπουδάζωμεν οὐχὶ μόνον μὴ ζηλώσαι τὰ ἔργα ἐκείνων, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἀφορμὰς αὐτοῖς παρασχεῖν σωτηρίας διὰ τῆς καλῆς ἡμῶν ἀναστροφῆς... Καθάπερ γὰρ ὁ ἐν παρατάξει πολέμου πρῶτος ἀγωνισάμενος, καὶ τὴν τῶν ἐναντίων φάλαγγα πρῶτος διακόψας, ὑπερ τοῦ; ἄλλου; τιμᾶται, οὕτω καὶ παρὰ Θεῷ μεζόνως δοξασθήσεται, ὁ νήφων εἰς τὸ ἔργον Κυρίου, καὶ πολλοῖς ὠφελεῖας παρέχων ὑπόδειγμα».

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

«Εἶπε γέρον· ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐν τοῖς Κοινοβίοις, εἰς τοὺς ἑκατὸν μόλις ὀλίγοι εὐρεθίσονται οἱ σωζόμενοι... πάντες γὰρ τραπήσονται φιλοῦντες τραπέζας, καὶ τὴν γαστριμαργίαν, καὶ τὴν φιλαρχίαν καὶ τὴν φιλαργυρίαν· πολλοὶ οὖν εἰσιν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Οἱ ἄγιοι Πατέρες προεφήτευσαν περὶ τῆς ἐσχά-

της γενεᾶς, καὶ εἶπον ἀπορροῦντες πρὸς ἀλλήλους· τί ἐργασάμεθα ἡμεῖς; ἀποκριθεὶς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀββᾶς Ἰσχυρίων, ὃς ἦν μέγας, εἶπεν· ἡμεῖς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἐποιήσαμεν· οἱ δὲ εἶπον· οἱ δὲ μεθ' ἡμᾶς; ἄρα τί ποιοῦσι; καὶ εἶπεν ὁ γέρον, μέλ- λουσιν εἰς τὸ ἡμῖν τοῦ ἔργου ἡμῶν ἔρχεσθαι· καὶ πάλιν οἱ πατέρες ἠρώτησαν· οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς ἄρα τί; ὁ δὲ ἔφη, οὐκ ἔχουσιν ὅλως ἔργον οἱ τῆς γενεᾶς ἐκείνης· μέλλει δὲ ἔρχεσθαι αὐτοῖς πειρασμός, καὶ οἱ εὐρισκόμενοι δοκιμοὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ μερίζοντες καὶ ἡμῶν καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἔσσονται». (Εὐεργετ. Βιβλ. Α' ὑποθ. 25η).

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΘΗΡΙΩΔΙΑΣ

Τῷ 1189 μ.Χ. κατελήφθη ἡ Κύπρος ὑπὸ ἐνὸς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Γ' Σταυροφορίας, τοῦ Ριχάρδου Λεοντοθύμου. Ἀπὸ τοῦ 1218 ἕως 1254 ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Κύπρον ὁ διάδοχός του Ἑρρίκος Α' Λουζινιάν. Κατὰ τὸ Λατινικὸν σύστημα, ὅλος ὁ Ἑλληνορθόδοξος πληθυσμὸς τῆς Νήσου ἐξηναγκάζετο νὰ ἀποδεχθῇ τὰ δόγματα καὶ τὰς καίνοτομίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. (Ἐγκυκλοπ. «Πυρὸς» Τόμος ΙΕ' σελ. 424). Ὁ κίνδυνος ἡ το μέγας. Ἐκ τοῦ αἰωνοβίου δεμητηρίου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἀφίχθησαν εἰς τὴν Νήσον δώδεκα Μοναχοὶ πρὸς βοήθειαν τῶν κινδυνεύοντων. Τὸ μαρτύριον τούτων, καὶ ἐνὸς Κυπρίου δημοσιεύεται εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 τεῦχος τοῦ Κυπριακοῦ περιοδικοῦ «Φατεινοὶ ὀρίζοντες» ὅθεν μεταφέρεται ἐνταῦθα.

«Οἱ μοναχοὶ Ἰωάννης καὶ Κόνων, μαζί με 10 συντρόφους, ἦλθαν στὴν Κύπρο ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος με σκοπὸ νὰ ἐνισχύσουν τὸν Ἑλληνορθόδοξο λαὸ τῆς νήσου στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του νὰ προστατεύσῃ τὴν πίστιν του ἀπὸ τὸν ἄγριο διωγμὸ πού τῆς κήρυξε ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Φθάνοντας στὴν νήσο, οἱ μοναχοὶ κατέφυγαν πρῶτα στὴν Μονὴ Μαχαιρᾶ. Ἐμείναν λίγο ἐκεῖ καὶ μετὰ ἔφυγαν γιὰ νὰ εὗρουν καλύτερον καταφύγιο στὴν Μονὴ Ἀγίου Χρυσόστομου, κάτω ἀπὸ τὸ κάστρο τοῦ Βουφφαβέντου. Δὲν τὸ βρῆκαν ὅμως κι' αὐτὸ τὸ μοναστήρι τῆς ἀρεσκείας τους καὶ κατέφυγον τελικὰ στὴν Μονὴ Καντάρας. Ἐκεῖ ἔκαναν μοναχὸ καὶ ἓνα Κύπριο, τὸν ὁποῖον συνάντησαν στὴν Μονὴ Μαχαιρᾶ τὸν Θεόδωρο, καὶ τοῦδωσαν τὸ ὄνομα Θωμᾶς.

Οἱ μοναχοὶ ἀσκοῦνταν στὴν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φήμη τους ξαπλώθηκε σ' ὅλη τὴ νήσο. Πολὺς κόσμος ἀρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Καντάρα γιὰ νὰ τὸς ἀκούσῃ νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ ἀληθινὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ ἱερό χρέος τοῦ Ἑλλήνα νὰ μὴ τ' ἀπαρνηθῇ ποτέ. Ἐμαθαν τὰ καθέκαστα καὶ οἱ ἀρχεῖς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὴν Λευκωσία κι' ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν ἀμέσως τὰ μέτρα τους. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Εὐστόργιος ἔδωσε ἐντολὴ στὸν πιδὲ ἐπιδέξιο ἱεροκήρυκά του, τὸν Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος διακρινόταν στὶς συζητήσεις, νὰ μεταβῇ ἀμέσως στὴν Καντάρα.

Ἐτοίμια μὲν καταφθάνει στὴν Καντάρα ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος πλησίασε τοὺς μοναχοὺς, τὴν στιγμή πού αὐτοὶ μιλοῦσαν σ' ἓνα μεγάλο πλῆθος πιστῶν. Ἀρχίζει ἀμέσως θρησκευτικὴ συζήτηση μετ' ὁ Ἰωάννη καὶ τὸν Κόνωνα, ἰδίως σχετικὰ μετ' ἡν διαφορά μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξης καὶ τῆς Καθολικῆς, ὡς πρὸς τὴν τὴν χρῆση τοῦ ἀζύμου ἄρτου κατὰ τὴν Θεία Καινώνια. Οἱ μοναχοὶ ὑποστήριξαν τὴν χρῆση τοῦ ἐνζύμου ἄρ-

του, όπως την παραδέχεται ή 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία. 'Ο Ιεροκήρυκας 'Ανδρέας θύμωσε πολύ και προσποιήθηκε τὸν προσβεβλημένον ἀπὸ τὴν στάση τῶν μοναχῶν. Τὸς ζήτησε ν' ἀπαρνηθοῦν παρουσίαν ὅλου τοῦ κόσμου τὸ αἰρετικόν, κατὰ τὴ γνώμη του, ὁδῶμα τους, εἰδ' ἄλλως τοὺς διέτασε νὰ κατέβουν ἀμέσως στὴν Λευκωσία καὶ ν' ἀπολογηθοῦν γιὰ τὴν ὕβρη τους μπροστὰ στὸν Καθολικὸ 'Αρχιεπίσκοπο Εὐστόργιο.

Οἱ μοναχοὶ τῆς Καντάρας δὲν μπορούσαν νὰ παρακούσουν τὴν διαταγὴ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Καθολικοῦ 'Αρχιεπισκόπου, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Καντάρα με ζῶα γιὰ τὴν Λευκωσία, ἔδρα τοῦ Φράγκου βασιλείου, καὶ κατέλυσαν στὴν Μονὴ τοῦ 'Αγ. Γεωργίου τῶν Μαγγάνων, ποὺ φαίνεται ὅτι βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῆς Παλλουριώτισσας. 'Ο 'Ανδρέας πληροφορήθηκε τὴν ἀφίξιν τῶν μοναχῶν καὶ ἔσπευσε νὰ καταπονησῇ τὸν 'Αρχιεπίσκοπο Εὐστόργιο σχετικὰ μετὰ τὴ συζήτησιν τοῦ μαζὶ τους. Αὐτός, χωρὶς καθόλου ἀργοπορίαν, κάλεσε στὴν Καθολικὴ 'Αρχιεπισκοπὴ ὅλον τὸν ἀνώτερο καθολικὸ κλῆρο καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Φράγκους εὐγενεῖς τῆς Λευκωσίας καὶ τῆς γύρω περιοχῆς. Στὴν 'Αρχιεπισκοπὴ πῆγαν καὶ πολλοὶ 'Ελληνες — μερικοὶ ἀπὸ περιέργεια, ἀρκετοὶ γιὰ νὰ δώσουν θάρρος στοὺς μοναχοὺς στὴ δοκιμασίᾳ ποὺ τοὺς περίμενε.

Ἐνας χρονογράφος τῆς ἐποχῆς, τοῦ ὁποῦ τοῦ δόναμα δὲν εἶναι γνωστὸ, παρακολούθησε τὴ δίκην καὶ τὰ μαρτύρια τῶν μοναχῶν, καὶ μᾶς τὰ περιγράφει μετὰ τὸν πῶς παραστατικὸ καὶ ζωντανὸ τρόπο.

'Ο Εὐστόργιος κάλεσε τοὺς μοναχοὺς πρὸς ἐξέτασιν. Αὐτοὶ μῆκαν στὴν μεγάλη εἴθουσα ψάλλοντας «μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου», 'Ο Εὐστόργιος τοὺς ρωτᾷ. «Εἶναι ἀλήθεια ὅσα λέγει ὁ κύριος 'Ανδρέας, ὅτι ἱσχυρίζεσθε ὅτι ὁσοὶ χρησιμοποιοῦν ἄζυμα ὄρτο γιὰ τὴν Θεία Κοινωνία βρίσκονται στὸν βόθρο τῆς ἀπωλείας, κι' ὅτι πράττουν ἐνάντια στὸν νόμο τοῦ Κυρίου;»

Οἱ μοναχοὶ ἀπαντοῦν. «Μάλιστα, αὐτὸ λέμε. 'Οσοὶ χρησιμοποιοῦν ἄζυμα πράττουν ἐνάντια στίς Γραφάς καὶ τίς ἀποφάσεις τῶν 'Αγίων Συνόδων».

Σὰν ἀκούσε τὴν ἀφοβὴν ἀπάντησιν τῶν μοναχῶν ὁ Εὐστόργιος δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Διάταξε νὰ ριχτοῦν ἀμέσως στὴν φυλακὴ, ἐλπίζοντας ὅτι τὰ βασανιστήρια ἐκεῖ μέσα θὰ τοὺς ἔκαναν ν' ἀλλάξουν γνώμη. 'Εἶσι ὅπως λέγει ὁ ἀνώτερος χρονογράφος, οἱ δῆμοι τοὺς ὄρπαξαν καὶ τοὺς εἰσραν μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλης. 'Αλλοὺς τοὺς ἔσπρωχναν ἐδῶ καὶ κεῖ, ἄλλους τοὺς ἔκεντοῦσαν μετὰ σπαθιά, ἄλλους τοὺς τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ γένια. φωνάζοντάς τους τίς χειρότερες βρισιές. 'Ὅσπου ἔφτασαν στίς ἀνήλιες καὶ ὕγρες φυλακὰς τῆς Λευκωσίας.

Οἱ Λευκωσιᾶτες τρομοκρατήθηκαν, διὰν ἔμαθαν τι ἔκανε ὁ Καθολικὸς 'Αρχιεπίσκοπος στοὺς μοναχοὺς. Γνώριζαν ὅτι οἱ Καθολικοὶ, ἀπὸ τὴν μέρα ποὺ πῆραν τὴν Κύπρο ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς, πρὶν 40 καὶ τόσα χρόνια, ἔθεσαν ὡς σκοπὸ τους νὰ κάμουν τοὺς 'Ορθόδοξους Κυπρίους Καθολικοὺς. Χρησιμοποίησαν πολλοὺς τρόπους γιὰ νὰ τοὺς πείσουν — χρήματα, χωράφια, ἰδιαιτέρη μεταχείριση. 'Ὅλα ὅμως ἀπέβαιναν μάταια. Δὲν φαντάστηκαν ὅμως οἱ Κύπριοι ὅτι οἱ κύριοί τους θὰ κατέφευγαν καὶ στὴν βία γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τοὺς σκοποὺς τους.

Οἱ μοναχοὶ στὴν φυλακὴ ὑπέμεναν κάθε κάκωσιν καὶ ταλαιπωρίαν μετὰ καρτερίαν. Στὴ θλίψιν τους παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δῇ κουράγιον νὰ παραμένουν πιστοὶ στὰ ἀληθινὰ δόγματα τῆς 'Ορθοδοξίας.

Σὰν συμπληρώθηκε ὁ καιρὸς ποὺ ἔταξε ὁ Εὐστόργιος γιὰ τὴν μεταμέλειάν τους, τοὺς κάλεσε πάλιν μπροστὰ του. Μπροστὰ σὲ πλῆθος κόσμου στὴν μεγάλη αἴθουσα τοὺς ρώτησε πάλιν: «Ἐπιμένετε ἀκόμα στὴ γνώμη σας; 'Ἡ μήπως ὁ χρόνος σὰς ἔκανε ν' ἀλλάξετε γνώμην καὶ ν' ἀρνηθῆτε ὅτι διακηρύξατε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἤρθετε ἐδῶ;»

Οἱ μοναχοὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πάνω καὶ μ' ἓνα στόμα ἀναφώνησαν: «Νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀρνη-

θοῦμε τὴν ἀλήθειαν καὶ ν' ἀποσπασθοῦμε τὸ πνεῦμα». Στράφηκαν τότε στὸν Εὐστόργιον καὶ μετὰ φωνὴ σταθερὴ τοῦ λέγουσιν: «Δέσποτα, ξέρετε ὅτι κείνο ποὺ σὰς εἵπαμε σὰς τὸ ξαναλέμε, καὶ ποτὲ δὲν θὰ παύσωμε νὰ τὸ διακηρύσσωμε. 'Ὅσοι μεταλαμβάνουν μετὰ ἄζυμον ὄρτο εἶναι χαμένοι ἄνθρωποι».

'Ο Καθολικὸς 'Αρχιεπίσκοπος τόσο ταράχτηκε, ὥστε μετὰ χεῖλη ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ θυμὸν, διάταξε νὰ ριχτοῦν πάλιν οἱ μοναχοὶ στὴν φυλακὴ.

Φτάνομε στὸν χρόνον 1231. 'Επὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια οἱ μοναχοὶ τῆς Καντάρας ὑπέμεναν τὰ φριχτότερα βασανιστήρια μέσα στίς φυλακὰς τῆς Λευκωσίας. 'Ο Εὐστόργιος βιάζοταν νὰ δώσῃ τέλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν τῶν «αἰρετικῶν» μοναχῶν, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ν' ἀπουσίασῃ, ἀπὸ τὴν νῆσον γιὰ ἄρκετὸ καιρὸ. Κάλεσε τοὺς μοναχοὺς ξανά μπροστὰ του, ἀποφασισμένος ὅτι αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ.

Ἐπανελήφθηκε ἡ ἴδια σκηνὴ ὅπως καὶ προηγουμένως. 'Ο θυμὸς τοῦ Εὐστόργιου αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶχε ὅρια. Μετὰ φωνή, ποὺ ἀντήχησε ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην τοῦ 'Αρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου, διάταξε νὰ ριχτοῦν οἱ μοναχοὶ στὴ φυλακὴ. 'Ο 'Ανδρέας αὐτὴ τὴ φορὰ ἔδωσε ἐντολὴν στὸν δεσμοφύλακα νὰ τοὺς προσέχη σὰν τὰ μέλη του. 'Ὅτός, ποὺ ἦταν ἓνα πραγματικὸν θηρίον, διεβίβασε τὴν ἐντολὴν στοὺς βοηθοὺς του καὶ τοὺς εἶπε νὰ ὑποβάλλουν συνεχῶς τοὺς μοναχοὺς στὰ πῶς φριχτὰ βασανιστήρια. 'Ο ἄγνωστος δὲν μπόρεσε ν' ἀντέξῃ καὶ πέθανε. 'Ο αἰμοβόρος 'Ανδρέας διέταξε νὰ πάρουν τὸ λείψανόν του, νὰ τὸ σύρουν μετὰ τὸν πῶς ἀνήλεος τρόπο μέσα ἀπὸ τοὺς πλακόστρωτους δρόμους καὶ τελικὰ νὰ τὸ παρὰδῶσουν στὴν φωτιά.

Ἠλπίζε ὁ 'Ανδρέας ὅτι οἱ ἄλλοι μοναχοὶ, μπροστὰ στὸν φριχτὸ θάνατον τοῦ ἄγνωστου, δὲν θὰ μπορούσαν πιά νὰ ἐμμένουν στὴν 'Ορθόδοξον γνώμην τους. Πῆγε ὁ ἴδιος καὶ τοὺς βρῆκε στὴν φυλακὴ καὶ τοὺς ρώτησε ἂν ἐπέμεναν ἀκόμη στὴν «κακοβουλία» τους. Αὐτοὶ ἀπάντησαν ὅτι τὴ γνώμην τους τὴν ἀκούσε πολλὰς φορές καὶ δὲν ἀλλάζει. 'Ὁργισμένος ὁ 'Ανδρέας διέταξε τοὺς δεσμοφύλακες νὰ συνεχίσουν τὰ βασανιστήρια καὶ νὰ τὰ κάμουν πῶς ἀβάσταχτα.

Μετὰ τρεῖς μέρες οἱ μοναχοὶ βγῆκαν πάλιν ἀπὸ τὴν φυλακὴ γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν αὐτὴ τὴ φορὰ στὰ βασιλικά ἀνάκτορα. Στὴ μεγάλη αἴθουσα ἀκροάσεων, στολισμένη μετὰ ὡραῖες ζωγραφίαις, καθόταν ὁ βασιλεὺς 'Ερρίκος ντὲ Λουζινιάν ψηλὰ στὸν θρόνον του. Δίπλα του στεκόταν ὁ 'Ανδρέας. Γύρω ἦσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ ἀνώτεροι κληρικοὶ τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ ἱππότες. 'Ο 'Ανδρέας ἀπαγγεῖλε στὸν βασιλεῖ 'Ερρίκῳ τίς «αἰρετικές» δοξασεῖς τῶν μοναχῶν, κι' ὅτι δὲν τίς ἀπαρνοῦνταν παρὰ τὴ φυλάκισιν καὶ τὰ βασανιστήρια. 'Ο βασιλεὺς εἶπε στὸν 'Ανδρέαν ὅτι σὰν ὑπερασπιστὴς τῶν δογμάτων καὶ δ' καίων τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας μπορούσε νὰ πράξῃ ὅ,τι θεωροῦσε σωστό.

'Ο 'Ανδρέας ἀπάντησε ὅτι, σὰν ἱερωμένος, δὲν μπορούσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τιμωρίαν τὴν ὅποια εἶχε ὑπ' ὄψιν του γιὰ τοὺς μοναχοὺς· κι' ὅτι, σύμφωνα μετὰ τοὺς νόμους τῆς φεουδαρχίας, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἀνελάμβανε ἡ Πολιτεία τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινῶν ποὺ ἐπέβαλλε ἡ 'Εκκλησία.

'Ο βασιλεὺς 'Ερρίκος πείσθηκε κι' ἔδωσε ὀδηγίαν στὸν δῆμιόν του νὰ παραλάβῃ τοὺς μοναχοὺς. Τὸ μίσος ποὺ ἔτρεφε μέσα στὴν καρδίαν του ὁ 'Ανδρέας γιὰ τοὺς μοναχοὺς τὸ ἔδειξε μετὰ τὸν τρόπον, τὸν ὅποιο σχεδίασε γιὰ νὰ τοὺς θανατώσῃ. Εἶπε στὸν δῆμιον νὰ δεθοῦν τὰ πόδια τους πάνω σὲ ἄλογα καὶ μουλάρια, κι' ἔτσι δεμένους, νὰ τοὺς σύρουν τὰ ζῶα πάνω στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ Πεδιαιοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν Λευκωσίαν. 'Εἶσι θὰ ἔλυον καὶ θὰ ξεσχιζόνταν οἱ σάρκες τους πάνω στὰ χαλίκια καὶ τοὺς ἄμμους τοῦ ποταμοῦ.

'Ο Ἰωάννης, ὁ Κόνων καὶ οἱ ἄλλοι μοναχοὶ ὑπέσταντο τὸ φριχτὸ μαρτύριον μέχρι τέλους. Μετὰ ξεσχισμένες τίς σάρκες παραμορφωμένοι καὶ τυλιγμένοι στὰ αἵματα, ὠδηγήθηκαν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες στὴν πλα-

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Συνεπεία αυτοκινητιστικού δυστυχήματος μετέστη πρὸς Κύριον τὴν 13ην λήξαντος μηνὸς ὁ Ἁγιορείτης Νεοσκητιώτης Ιερομόναχος Ἀντώνιος Κουτσονικόλας. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλλη εἰς τὸν ἐνταῦθα ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ὑπὸ δεκάδος ἱερέων χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου, ὅστις διὰ καταλλήλου λόγου ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος ὑπηρεσίας τοῦ μεταστάντος.

Παρά τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν, καὶ τὴν πίπτουσαν βροχὴν ὁ Ναὸς ἐπληρώθη χριστιανῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων διὰ νουλωθέντων δύο ποῦλμαν ἐσυνόδευσαν τὸν Νεκρὸν μέχρι τῆς Ἱερᾶς Μοιῆς «Ἀξιὸν Ἑοῖς» Βαρυμπόμπης, ὅπου ἐτάφη.

Ὁ μεταστάς ἦτο πασίγνωστος, ὡς τύπος ἀγαθοῦ λευτοῦ καὶ ἀνεξικάκου, ἀνωτέρου παντὸς πάθους καὶ ἰδιοτελείας.

ὑπηρετήσεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος ἐκ τῶν πρώτων Ιερομονάχων τῶν ἐξελεθόντων κατὰ τὸ 1928 ἐξ Ἀγίου Ὁρους μετὰ παραδειγματικὸν ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως. Εἰς τοὺς διωγμοὺς ἐδείξε σταθερότητα καὶ εὐτολμίαν ἐκπληκτικὴν. Ἠξιώθη διὰ τὴν πατρώαν εὐσέβειαν νὰ συρθῇ ἐπανειλημμένως εἰς δεσμοτήρια ὁστυνομικά, καὶ νὰ ὑποστῇ ταλαιπωρίας καὶ κακώσεις σωματικὰς τοιαύτας, ὥστε ὡς ὁμολογῆται νὰ βασιτάξῃ εἰς τὸ σῶμά του τὰ «στίγματα τοῦ Κυρίου» ἔκδηλα. Ἰσως οὐδεὶς τῶν Κληρικῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ὑπέφερε τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα δεινὰ, ὅσα ὁ ἀειμνηστος πατὴρ Ἀντώνιος.

Κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν τιμίων λειψάνων του πρέπει νὰ καταβληθῇ προσοχὴ νὰ διασωθῶσιν αἱ, ἐκ τῶν πολλῶν μαστιγώσεων καὶ σκληρῶν δαρμῶν ὑπὸ ὁστυνομικῶν ὀργάνων «εθλασμέναι πλευραὶ καὶ ὠμοπλάται του, διὰ νὰ ἀποτελοῦν ἄφ' ἐνὸς αἰώνιον ἔλεγχον διὰ τοὺς ἐνόχους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως ἐξ αἰτίας τῆς ἐπαράτου ἑορτολογικῆς καινοτομίας, καὶ ἄφ' ἑτέρου ὑπόδειγμα ἀξιολίμητον ἀκραίφνου ἰδεολογίας ὀρθοδόξου καὶ μαρτυρικῆς αὐταπαρνήσεως, διὰ τοὺς συνεχίζοντας θεωρίαν καὶ πράξει τὸν προκειμένον ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἀειμνηστος πατὴρ Ἀντώνιος ἐκ τῶν πρώτων καλῶς καὶ θαυμάσιως ἀθλήσας ἦρε στέφανον ἀθανασίας. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

τεῖα τῆς Λευκωσίας καὶ ἐκεῖ ρίχτηκαν στὴν φωτιά, ἡ ὁποία τοὺς περιμένε σὰν «αἰρετικούς» γιὰ νὰ δώσῃ τέλος στὰ ἀπερίγραπτα βάσανά τους.

Οἱ 13 Μάρτυρες τῆς Καντάρας δὲν λύγισαν μπροστὰ στὰ βασανιστήρια καὶ τὸν θάνατο ἀκόμα. Οἱ Καθολικοὶ τῆς νήσου ἤπιζαν ὅτι ὁ μαρτυρικός θάνατος τῶν μοναχῶν θὰ ἐσπείρῃ τὸν τρόμο ἀνάμεσα στοὺς Κυπρίους, τοὺς δουλοπαραίτους τῶν κτημάτων καὶ τοὺς πολῖτες, καὶ θὰ τοὺς ἔκανε ν' ἀπαρνηθοῦν τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων τους. Τὰ δόλια κι' ἀπάνθρωπα τοὺς σχέδια ἀπέτυχον.

Τὸ μαρτύριο τῶν μοναχῶν τῆς Καντάρας ἀποτελεῖ καμπὴ στὴν ἱστορία τῆς ἰδιαίτερῆς μας πατρίδας. Οἱ Καθολικοὶ ἀντελήφθησαν ὅτι, παρ' ὅλα τὰ βίαια κι' ἀπάνθρωπα μέτρα, οἱ Κύπριοι δὲν θ' ἀπαρνοῦνταν τὴν Ὀρθόδοξή τους πίστι. Ἀπεναντίας, τὸ θάρρος, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ Μάρτυρες τῆς Καντάρας βάδισαν πρὸς τὸν θάνατο, ἐδείξε σ' ὅλους ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου ἦσαν πραγματικοὶ τῆς Ὀρθοδοξίας λάτρες, φύλακες ἀκριβεῖς τῆς πατροπαραδότου ἡμῶν πίστεως, ἐφ' ἧς ὁ Παντοδύναμος βραχίων τοῦ Θεοῦ ὠκοδόμησε τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ καὶ ἧς πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι διότι ὅσον αὐτὴ πολεμεῖται, τοσοῦτον κρατύνεται. Δικαιολογημένα ἡ Κύπρος μας κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἔγινε γνωστὴ ὡς τὸ νησί τῶν «ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην 8 τρέχ. θὰ πανηγυρίσῃ μετ' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ὁ εἰς Ν. Ἡράκλειον νεόδομος φερώνυμος μεγαλοπρεπὴς ἱερὸς Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ. Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λεωφορείων Ν. Ἰωνίας (ἀφαιτηρία Βερανζέρου) στάσις παλαιῶν τέρμα.

—Τὴν μεταπροσεχῇ Δευτέραν 11ην Νοεμβρίου (π. ἡμ.) πανηγυρίζει ὁ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Νικολάου Χαλιδεὺς παρὰ τὴν Παιανίαν ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ, μετ' ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας καὶ ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

—Τὴν αὐτὴν ἡμέραν πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀμφιάλῃ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ. Συγκοινωνία ἐκ Πειραιῶς Λεωφορεῖα Ἀγίου Μηνᾶ Τέρμα.

—Ἐπίσης τὴν μεταπροσεχῇ Τετάρτην 14 Νοεμβρίου (π. ἡμ.) Πανηγυρίζει ὁ ἐν Πειραιεὶ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Φιλίππου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ τινες ἐπαγγελλόμενοι τὸν ἱεροκήρυκα περιέρχονται τοὺς ὑφ' ἡμᾶς ἱεροὺς Ναοὺς ὁμιλοῦντες ἅπ' ἄμβωνος πολλὰ τὰ ἄτοπα καὶ ἀσυμβίβαστα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀκραίφνου ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, καὶ ἐπειδὴ ἕτεροι ἐξ αὐτῶν τυγχάνουσι δεδηλωμένου ἀντιθέτου φρονήματος πρὸς τὸ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος καὶ τῆς ἡγεσίας αὐτοῦ, διὰ ταῦτα ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνακαλέσῃ πάντα μέχρι σήμερον δοθέντα διορισμὸν ἱεροκήρυκος καὶ προβῇ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ὁμιλούντων ἐπ' Ἐκκλησίας. Διὸ ἐφεξῆς ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ ἱεροῦ ἄμβωνος ὁμιλία εἰς πάντα μὴ ἐφωδιασμένον διὰ νεωτέρου *ἐγγράφου* διορισμοῦ ἐκ μέρους τῆς οἰκείας ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρι εἰς πρόσφατον ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν, θίγει πάλιν τὸ θέμα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ διαλόγου μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν» (Ἐμπρὸς 2[11]63). Ἀλλ' εἰς τὴν ὠφελήσῃ οὗτος ὅταν ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία διευρύνῃ τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου τοιαύτης ὑφιστάμενον χάσμα διὰ τῶν νέων κ. ι. νοτομῶν τῆς; Ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ «διαλόγου» παραθέτομεν σκέψεις τινὰς τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως κ. Κ. Μπαστιά. «Ὁ διάλογος, λέγει, ἔχει ὠρισμένες προϋποθέσεις χωρὶς τίς ὁποῖες διάλογος δὲν γίνεται. Καὶ πρώτη προϋπόθεσις τοῦ εἰλικρινοῦς Διαλόγου εἶναι ἡ καλὴ πίστις. Δὲν νοεῖται ποτὲ διάλογος ποὺ γίνεται ἔτσι ἀπλῶς τυχοῦν καὶ χάριν γούστου. Δὲν νοεῖται διάλογος ποὺ θεμελιώνεται σὲ «οὐ μὲ πείσης καὶ μὲ πείσης» Γιατὶ τέτοιο σημεῖο ἐκκινήσεως καταργεῖ τὴν προϋπόθεσιν τῆς καλοπιστίας, προϋπόθεσις, χωρὶς τὴν ὁποία διάλογος δὲν ἀποκαθίσταται. Γιὰ τοῦτο οἱ περισσότερες συζητήσεις δὲν εἶναι διάλογοι... Εἶναι τεκμήρια ἀναρχομένων σκέψεων τεκμήρια θεμελιακῆς ἀσυννεννοήσεως. Γιὰ νὰ εὐσταθῇ ὁ διάλογος πρέπει νὰ ἰξασανισθῇ ἡ ἐγωϊστικὴ ἐπιδίωξις τῆς νίκης τοῦ ἐνὸς διαλεγόμενου εἰς βάρος τοῦ ἄλλου. Δὲν συζητεῖ ποτὲ ὁ καλὸς συζητητὴς γιὰ νὰ νικήσῃ, οὔτε διάλογος εἶναι φραστικὴ πυγμαχία... Ἡ παρεμβολὴ τοῦ ἐγωϊστικοῦ, τοῦ ἐγωκεντρικοῦ στοιχείου κατα-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

λούει τὸν διάλογον. Καὶ τὸ θέαμα τοῦ κόσμου εἶναι πίναξ μονολογούντων ἀνθρώπων, καὶ ἀκρόαμα ἀσυνδέτων μονολόγων ποὺ δὲν καταλήγουν ποθενά. Γιὰ αὐτὸ ὁ λαὸς λέγει πῶς «τὰ πολλὰ τὰ λόγια εἶναι φτώχεια...» (Βραδυνή 31|10|63. Λόγια χρυστάλλινα ποὺ δίδουν εἰς τὸν καθένα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι διάλογος μὲ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ. Διότι οὔτε αὐτὴ παρουσιάζει ἐνδείξεις ἀναγνωρίσεως τῶν πλανῶν της, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι δυνάμεθα νὰ ἀθετήσωμεν τι τῶν παραδεδομένων ἅτινα ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Οἰκουμενικὰς Συνόδους παρελάβομεν καὶ τὰ πιστεύομεν ὡς ἀπαυγάσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ «ΦΑΡΙΣΑΙΟΥΣ»

Ἐπικαίρως καταχωρίζομεν κρίσεις τινὰς τοῦ περιοδικοῦ «Βιομηχανικὴ ἐπιθεώρησης» τοῦ Ὀκτωβρίου 1963, ἐπὶ τῶν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας βαλλόντων «φιλενωτικῶν» τῆς Δύσεως. «Πρόσφορος λοιπὸν ἡ εὐκαιρία διὰ νὰ ἐρωτήσωμεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς Φαρισαίους, ποὺ «ἐκπλήττονται καὶ θλίβονται», καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ τῆς καταλογίζουν «δυσαρμονίαν καὶ ἀναχρονισμόν», πρὶν ἐκάθευθεν ὁ ὄψιμος χριστιανικὸς τῶν ζηλῶν δταν ἀπεχρυστιανίζετο ἡ Μικρὰ Ἀσία, τὸ Λίκνον καὶ ἡ κοιτίς τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ ἁκανθοὶ καὶ τριβόλοι καὶ βάτοι ἔφραζον τὰς ὁδοὺς τὰς ὁποίας ἤγισαν τὰ βήματα τοῦ κατ' ἐξοχὴν Ἀποστόλου, εὐαγγελιζομένου τὸν Ἐσταυρωμένον Χριστόν; Ἐὰν νόκμος ἴσως πρὸς σπῆρον συνάπεως, πίστεως καὶ πνεύματος χριστιανικοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλους αὐτούς, διατί δὲν ἐξωτερικεύετο τότε; Πῶς δὲν τὸν εἶδε κανεὶς νὰ ἐκδηλώνεται, χθὲς ἀκόμη, δταν ζηλωταὶ τοῦ Ἰσραὴλ διεδήλωναν θορυβωδῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐναντίον τῆς χριστιανωσύνης, ἐναντίον τῶν ἱερῶν σεβασμάτων της καὶ τῶν χριστιανικῶν σχολείων;

... Ἄν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, κινδυνεύουν ὁ Γολγοθᾶς καὶ ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως νὰ καταστῶν εἰς τὸ ἔγγυς μέλλον ὀλιγώτερον προσετὰ εἰς τοὺς χριστιανοὺς προσκυνητάς, ἀπ' ὅ,τι ἦσαν ἐπὶ Ὁμὰρ καὶ ἐπὶ Σαλαντιίου».

ΤΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΔΙΑΣΠΑΣΕΩΣ

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ εὐσεβὴς ἀρθρογράφος: «Ἐπὶ τοῦ θέματος παρατηρητῶν εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ, ἡ Ὀρθοδοξία διεσκέφθη πέρυσι, καὶ ἡ ἀρνητικὴ ἀπόφασίς της ἐλήφθη ἐν ὁμοφωνίᾳ... Πλάνωνται ὡς τόσον οἱ νομίζοντες ὅτι ἐκ τῆ παρουσίας τῶν (τῶν Ρώσων) ἡ λόγῳ τῆς ἰδικῆς μας ἀπουσίας κινδυνεύει νὰ διασπασθῇ ἡ ἐνότης τῆς Ὀρθοδοξίας, ἢ νὰ ἀποσπασθῇ τὸ προβάδισμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ἡ δύναμις τῆς Ὀρθοδοξίας «τελειοῦται ἐν ἀσθενείᾳ», διότι ἡ ἐνότης της δὲν ἐπηρεάζεται οὔτε ἀπὸ πιέσεις καιρικῶν περιστάσεων, οὔτε ἀπὸ δεσμεύσεις τυχόν ἀναλαμβανομένης ἀπὸ μεμονωμένα ἈΤΟ-

ΜΑ, οἵανδήποτε καὶ ἂν κατέχουν ταῦτα θέσιν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ὅσον ἤποτε ἸΣΧΥΡΑ καὶ ἂν νομίζεται ἡ αὐθιγία καὶ τὸ κύρος τῶν. Ἀθηριώτεροι περιστάσεις, ἀπὸ ἐκείνας τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας, οὔτε ἐγκυρότερα πρόσωπα ἀπὸ τὰ συνομολογήσαντα τότε τὴν «Ἐνωσιν» ἤτο δυνατόν ποτε νὰ συμπίσουν. Ἐν τούτοις ἡ συνείδησις τῶν λαῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδράζεται ΒΑΘΕΩΣ ΚΑΙ ΑΚΛΙΝΩΣ Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ἀπεμόνωσε τὰ ἐγκυρα πρόσωπα, ἠψήφισε (δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν) τῶν περιστάσεων τὴν πίεσιν καὶ ἡ ἐνότης της διετηρήθη ἀρραγῆς. Ἐφ' ὅσον, ὅθεν, ἐκρίθη ὡς ἀντενδεικνυομένη ἡ παραστάσις παρατηρητῶν τῆς Ὀρθοδοξίας πέρυσι... πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κριθῇ ἀποδεκτὴ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ ὑπέροφρα καὶ ἀλαζονικὸν τόνον, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν ἰδικὴν του πρόσκλησιν ἡ πρόσκλησιν (ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ') ἑξαπολύσας, αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ΑΝΤΡΟΥ ΤΩΝ ΒΑΡΕΩΝ ΛΥΚΩΝ τῆς οὐνίας, τὴν Κρυπτοφέρην; Καὶ πρὸς ἑαυτὴν λοιπὸν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας εὐρίσκειται ἐν ΑΜΕΜΠΤΩ συνεπέᾳ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποκλείουσα τὴν Ἐνωσιν».

Οὕτω σκέπτονται ὅσοι πιστεύουν ὅτι ὁ θεοσύστατος οργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀκατάλυτος. Οὕτω πολιτεύονται ὅσοι παραδέχονται ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία διατηρεῖ ἀκέραια ὅσα παρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων παρέλαβε. Ὅλοι οἱ ἄλλως πιστεύοντες καὶ ἐνεργοῦντες εἶναι «κάλαμοι ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενοι».

Ἡ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Κατὰ πληροφωρίας ἐκ Ρώμης ἡ «Οἰκουμενικὴ» Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀπεδέχθη τὸν καθορισμὸν συγκεκριμένης σταθερᾶς ἡμερομηνίας διὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Σύμφωνας πρὸς τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, ὅστις χαρακτηρίζει τὴν ἀπόφασιν ταύτην «λίαν ἱκανοποιητικὴν» προσδέτων καὶ τὰ ἐξῆς «Ἡ Γενικὴ ἀντίδρασις μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων θὰ εἶναι ἐνθουσιώδης. Κατεβάλαμεν προσπάθειας νὰ ἐξεύρωμεν κοινὰς βάσεις μετὰ τῶν Καθολικῶν, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως παρέχει μίαν» (Ἀτλαντὶς Ἀμερικῆς 27|10|63).

Ἄλλ' ἡ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔχει τακτοποιήσῃ τὸ θέμα τοῦτο κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην. Εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Πασχαλίου κανόνος εἶχαν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ Θεοφόροι ἐκείνοι Πατέρες τὸν Ζ' Ἀποστολικὸν κανόνα ἀπαγορευόντα τὸν πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, καὶ τὸν μετὰ Ἰουδαίων ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι συμφωνοῦν εἰς τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Οἰκουμένης, εἰς τί θὰ ὠφελήσῃ τοῦτο δταν διατηροῦν τὰς τόσας ἄλλας δογματικὰς διαφοράς; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τις πολὺ ἔξυπνος διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν παγίδα τῶν Καθολικῶν.